

Villányi László

SZIGETEK

A barátjával Szerb Antal menekítését megkísérlő Görgey Guidó Staten Island-i házából indultam, egykor fejből tudta a túlpartról érkező óceánjárók menetrendjét, esténként a teraszról tekintetével kísérte vonulásukat, gyomromban az általa készített szalonnás rántottával ültem hajóra, a Szabadság-szobor előtt elhaladva, Manhattan csúcsán, feltűntek az ikertornyok, elgyalogoltam a központi pályaudvarig, a New York-i metró maga a pokol, izgulhattam, Long Island sok-sok állomása közül idejében észreveszem-e, hol kell leszállnom, másnap reggel már iskolába kísértem Márkot, délután, mielőtt bicikliztünk volna a mocsáron át, egy járókelő megállította az apját, kérdőre vonta, miért nincs sisak a gyerek fején, a világ leghosszabb parkolójának nevezett szigeten, a nők az álló, meg-meginduló autókban készítették ki arcukat, elzarándokoltunk Montauk világítótornyához, a hullámok között egy sziklára álltam, így volt legközelebb Európa, Márk majd meglovagolja a hullámokat, ábrándozott édesanyja Fire Islandon, nézve, a több száz mérföldre tomboló hurrikán miként formáz ott is hegyeket és völgyeket, Huntingtonban felnőtt fiát láthatta, ahogy szalaggal kezükben addig-addig táncoltak a lányok, míg körbefonták a közepén álló férfit, bennem meg járni kezdett a szabadkai villamos, vitte haza az óceánból kiemelt kavicsot, szülei válása után Márk odahagyta Amerikát, elveszetten élt Pesten, nem találta a helyét, sem a megfelelő szavakat, a járdaszigetről, egy túlságosan hosszúra nyúlt sörözés után, az éjszakai járat alá zuhant.

Kalligram, 2022/1.